

оставяше ъж спокойно додѣ не стане и му даде да яде. Веднѣждъ Елена притѣснена оплака ся майцы си. „ Знаж, рече, что да направѣж за да ся не смѣщавамъ въ сѣня си: По сега щѣж затварямъ на клѣткѣж-тѣж вратица-та съ вѣртялкѣж-тѣж, за да не може веке гѣлѣбче-то да излазя рано “. Не, момиче мое! отговори Марія, по-добрѣ да навикнешь отъ гѣлѣбче-то да ставашь рано; това навикновеніе спомага на здравіе-то, и прави челоуѣка да е весель цѣлый день. Не щеше ли да е срамота за тебе, да ся явишь по-лѣнива отъ едно гѣлѣбче? Елена ся ползува отъ това наставленіе, и ставаше много рано.

Другый единъ день като сѣдяше до прозореца отворенъ разговаряше ся, и гѣлѣбче-то при крака ѣ калѣеше хлѣбѣны трошицы, внезапно обаче подхвъркнута и каца на ближнѣж-тѣж страхѣж, а Елена на ся стрѣсна и извика съ высокъ гласъ: майка ѣ ся зетѣче, и запыта что ся случило; „ А! гѣлѣбче-то ми! отговори момичето като плачеше и показваше страхѣж тѣж;